

Gökyüzü Düşerken Üzerimize

– ADEM EFİLOĞLU · 21 Ağustos 2016

Neredeydi insanlık
Biraz önce gökyüzü düşerken üzerime
Oturup ağladık kıyı köşe
Ne yapsak kederin aşılmaz dinginliğinde
Manasız yenilgilerle
Yıkıldık öksüzlüğe çocuk

Neredeydi insanlık
Ötelerden yükselen seslere
Örselenmiş bir yetimle birlikte ağladık
Kanların donduğu sokaklarda
Durdurulmazken hainler
Sesimizi kurşunlara astılar çocuk

Neredeydi insanlık
Bomba sesleri yankılanırken topraklarda
Saadetin uğramadığı nefeslere
Acılı avuntularla
Hürriyet dilendik çocuk
Üzerimize yıkıldı parçalanmış duvarlar
Altında kaldık

Neredeydi insanlık
Hikâyelerimiz eskitirken hainlik
Göklerin talan edildiği zeminde
Kuyular çocuklara ağladı
Karanlık öldü göz pınarlarında
Öldü insanlık çocuk
Müslüman topraklarında

Neredeydi insanlık
Talihin satır aralarında
Yükleri ürpertirken şiddet
Sustuğumuz diyarlarda
Zamanı tasvir ediyor kara bulutlar
Benim yüreğimde büyüyen sevda
Dudaklarımın mor hürriyeti
Yalnız korku sokaklarında çocuk
Yalnızız
Yalnızız
Yalnızız...

Âdem Efiloğlu